

Επιτροπή για την Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη Θεσσαλονίκης Committee for International Détente and Peace of Thessaloniki

οδ. Αριστοτέλους 24Α, 1^{ος} ορ., 546 23 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, τηλ.: +30-698.723.5644, www.eedye.gr
24A, Aristotelous str., 546 23 THESSALONIKI - GREECE, tel.: +30-698.723.5644

Χαιρετισμός της ΕΔΥΕΘ

Εκδήλωση της πρωτοχρονιάτικη πίττα της
Επιτροπής για τη Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη Θεσσαλονίκης
Θεσσαλονίκη, 13/01/2018

Το κίνημα της Ειρήνης, στον τόπο μας έχει βαθιές, πολύ βαθιές ρίζες.

Ο πόθος του απλού ανθρώπου για μια ειρηνική ζωή έρχεται κυριολεκτικά από τα βάθη των αιώνων όταν ο Αριστοφάνης υμνούσε την «πλουτοφόρα Ειρήνη» και ο Ηρόδοτος έγραφε ότι «κανείς δεν είναι τόσο ανόητος να προτιμάει τον πόλεμο από την ειρήνη, αφού στην ειρήνη τα παιδιά θάβουν τους γονείς, ενώ στον πόλεμο οι γονείς θάβουν τα παιδιά τους»

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος – ο ποιο καταστρεπτικός στην ιστορία της ανθρωπότητας – άφησε πίσω του πάνω από 50 εκατομμύρια νεκρούς και ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές.

Ακολούθησε το τεράστιας έκτασης έγκλημα με την χρήση πυρηνικών όπλων στην Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, που ξεσήκωσε την παγκόσμια συνείδηση και έκανε άμεση και επιτακτική την ανάγκη για την οργάνωση σε παγκόσμια κλίμακα του αγώνα για ειρήνη και αφοπλισμό.

Στις 6 Αυγούστου του 1948 – 3 χρόνια μετά την καταστροφή της Χιροσίμα – συνέρχεται στο ισοπεδωμένο από τους ναζί Βρότσλαβ της Πολωνίας το πρώτο Παγκόσμιο Συνέδριο των διανοουμένων για την ειρήνη.

Στο ιστορικό αυτό συνέδριο συμμετέχει και Ελληνική αντιπροσωπεία από τον Πέτρο Κόκαλη, την Έλλη Αλεξίου και άλλους Έλληνες διανοούμενους-αγωνιστές της εθνικής μας αντίστασης.

Στις 20 Απρίλη του 1949 συνέρχεται το πρώτο Παγκόσμιο Συνέδριο των δυνάμεων της ειρήνης. Ο ψυχρός πόλεμος που είχε ήδη αρχίσει δεν επιτρέπει σ' όλους τους αντιπροσώπους να συγκεντρωθούν στην ίδια πόλη, έτσι το συνέδριο πραγματοποιείται ταυτόχρονα στο Παρίσι και στην Πράγα.

Ένα χρόνο αργότερα – στην Βαρσοβία – συγκροτείται το Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης με Πρόεδρο τον Γάλλο Νομπελίστα φυσικό Φρεντερίκ Ζολιό-Κιουρί

Από τα πρώτα θέματα που καταπιάνεται το Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης είναι το ζήτημα της πάλης ενάντια στα πυρηνικά όπλα καταλήγοντας, τον Μάρτη του 1950, στην έκδοση της γνωστής «**Εκκληση της Στοκχόλμης**» που ζητούσε την απαγόρευση των ανθρωποκτόνων πυρηνικών όπλων.

Αυτή την «**Εκκλήση της Στοκχόλμης**» έχοντας παραμάσχαλα ο νεολαίος αγωνιστής της Ειρήνης, Νίκος Νικηφορίδης, τρέχει και αγωνίζεται να μάσει υπογραφές, να ξυπνήσει συνειδήσεις, να οργανώσει το φιλειρηνικό κίνημα της χώρας μας, για να ορθωθεί φραγμός και να σταθεί εμπόδιο στα εγκληματικά σχέδια των ιμπεριαλιστών.

Γι' αυτή του τη δράση η τότε αστική τάξη της χώρας μας τον κατηγορεί για «**Απόπειρα διάδοσης ανατρεπτικών ιδεών**» και με σύντομες διαδικασίες τον οδηγεί στο εκτελεστικό απόσπασμα στις 5 Μάρτη του 1951.

Μέσα σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες του μετεμφυλιοπολεμικού κλίματος και της αμερικανοκρατίας το ελληνικό κίνημα της ειρήνης αρχίζει να αναπτύσσεται

Η ανάπτυξη αυτή των φιλειρηνικών αγώνων αλλά και η ανάγκη για μια πιο ουσιαστική και οργανωμένη παρέμβαση επιβάλλει την ίδρυση ενός Πανελλαδικού φορέα.

Έτσι στις 15 Μάη του 1955 δημοσιεύεται η ιδρυτική διακήρυξη της Ελληνικής Επιτροπής για την Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη (ΕΕΔΥΕ) που υπογράφουν 77 προσωπικότητες της δημόσιας ζωής.

Την ίδρυση της ΕΕΔΥΕ ακολουθεί η δημιουργία πολλών τοπικών επιτροπών ειρήνης όπως είναι και η δική μας ΕΔΥΕΘ.

Στις 9 Μάη του 1958, εκδίδεται το πρώτο φύλλο του περιοδικού «ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ» με τη μορφή τετρασέλιδης εφημερίδας, μικρού σχήματος στην αρχή.

Μπαίνοντας στη δεκαετία του '60 το κίνημα ειρήνης έχει απλωθεί αρκετά, έχει ριζώσει στη συνείδηση του ελληνικού λαού και τα αιτήματα που προβάλλει γίνονται πόλος συσπείρωσης πλατιών μαζών.

Στις 24 Ιούνη του 1962, πραγματοποιείται το Α' ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΕΔΥΕ για την ειρήνη και τον αφοπλισμό. Το Συνέδριο εκλέγει Πρόεδρο της ΕΕΔΥΕ τον Ανδρέα Ζάκκα και αντιπρόεδρο το βουλευτή Γρηγόρη Λαμπράκη.

Η ΕΕΔΥΕ εντείνει τις δραστηριότητες της με τα ζητήματα της «αποπυρηνικοποιημένης ζώνης στα Βαλκάνια», της αντίθεσης του ελληνικού λαού για τη δημιουργία πυραυλικών βάσεων στην Κρήτη και με το ζήτημα των ελλήνων πολιτικών κρατουμένων.

Στις 12-15 Απρίλη του 1963 αντιπροσωπεία της ΕΕΔΥΕ με επικεφαλής τον Λαμπράκη παίρνει μέρος στην πορεία ειρήνης 4 ημερών, από την πυρηνική βάση του Ολντερμάστον της Αγγλίας, μέχρι το Λονδίνο. Μία απόσταση 80 χιλιομέτρων.

Λίγες ημέρες αργότερα – στις 21 Απρίλη 1963 – πραγματοποιείται στην χώρα μας η Α' μαραθώνια πορεία ειρήνης.

Όλος ο κρατικός και παρακρατικός μηχανισμός της εποχής κινητοποιείται για να εμποδίσει τις χιλιάδες λαού που εισρέουν από κάθε γωνιά της χώρας για να διαδηλώσουν τη θέληση τους για την ειρήνη. Ο λαός όμως περιφρονεί την απαγόρευση και προχωράει μπροστά. Αποτέλεσμα κλούβες, μπλόκα, 2000 συλλήψεις, 300 τραυματίες. Η πορεία όμως πραγματοποιείται από το Γρηγόρη Λαμπράκη με συνοδοιπόρους, τους Ανδρέα Μαμμωνά, Παντελή Γούτη και Μπάμπη Παπαδόπουλο.

Κράτος και παρακράτος στοχοποιούν τον Γρηγόρη Λαμπράκη και έναν μήνα αργότερα, στην πρώτη εκδήλωση για την ειρήνη που πραγματοποιείται στην πόλη μας, τον δολοφονούν στη συμβολή των οδών Βενιζέλου και Ερμού.

Ο σπόρος όμως που ρίχτηκε από τον Γρηγόρη Λαμπράκη και από όλους τους προηγούμενους αγωνιστές του Φιλειρηνικού Αντιιμπεριαλιστικού Κινήματος, με το προσωπικό τους παράδειγμα και τις θυσίες τους, δεν πήγε χαμένος. Ρίζωσε βαθιά μέσα στη συνείδηση του φιλειρηνικού λαού μας.

Με το φασιστικό πραξικόπημα στην Ελλάδα, εκατοντάδες αγωνιστές του λαϊκού μας κινήματος και μαζί και του κινήματος ειρήνης συλλαμβάνονται, κλείνονται σε φυλακές και στρατόπεδα, βασανίζονται και εξορίζονται. Η δράση όμως της ΕΕΔΥΕ ακόμα και σε αυτά τα χρόνια της δικτατορίας δεν σταμάτησε. Συνεχίστηκε στο εξωτερικό μέσα από τους αγώνες υποστήριξης του παγκόσμιου φιλειρηνικού κινήματος, με ταυτόχρονη προβολή του ελληνικού προβλήματος και ανάπτυξης ενός κινήματος αλληλεγγύης στον αγώνα του ελληνικού λαού.

Σήμερα οι συνθήκες είναι εντελώς διαφορετικές.

Μετά τις ανατροπές στα Σοσιαλιστικά κράτη, οι δυνάμεις του ιμπεριαλισμού έχουν πάρει το πάνω χέρι. Τις τελευταίες δεκαετίες δεν υπάρχει καμιά γωνιά του πλανήτη που να μην υποφέρει από τις βάρβαρες επιθέσεις των ιμπεριαλιστών – είτε με καθαρά πολεμικά μέσα, είτε με την μάσκα του «ειρηνοποιού» – στην προσπάθειά τους να αρπάξουν τον πλούτο της περιοχής και να εκμεταλλευτούν τους λαούς της.

Σε χώρες που για δεκαετίες οι λαοί έζησαν με ομόνοια και ειρήνη μεταξύ τους, αναπτύσσοντας και οικοδομώντας έναν ανθρώπινο κόσμο πολιτισμού, γνώσης και κοινωνικών παροχών για τους ίδιους και τα παιδιά τους, σήμερα φλέγονται από τις φωτιές των πολέμων που τις έσπραν τα συμφέροντα μεγάλων καπιταλιστικών δυνάμεων.

Παρά την τεράστια και αλματώδη αύξηση της επιστήμης και της τεχνολογίας και ενώ υπάρχουν όλες οι δυνατότητες να καλυφθούν οι σύγχρονες ανάγκες όλων των εργαζομένων και όλων των λαών – σε κάθε χώρα – βλέπουμε αντίθετα παιδιά και ενήλικες να πεθαίνουν από έλλειψη τροφής, νερού και φαρμάκων.

Βλέπουμε φτώχεια και εξαθλίωση στα 3/4 του παγκόσμιου πληθυσμού και ταυτόχρονα ένα ελάχιστο ποσοστό καπιταλιστών – που είναι λιγότερο από το 1% – να καρπώνεται πάνω από το μισό του παγκόσμιου πλούτου που παράγουν τα δισεκατομμύρια των εργαζόμενων του κόσμου μας.

Στην περιοχή μας σήμερα, συγκεντρώνονται μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις.

Μαύρη θάλασσα, Αιγαίο και Μεσόγειος έχουν γίνει χώρος συγκέντρωσης επικίνδυνων πολεμικών μέσων για την προάσπιση διαφορετικών ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Η σύγκρουση κυρίως αφορά τα συμφέροντα ΗΠΑ-ΕΕ από την μια πλευρά με αυτά της Ρωσίας και της Κίνας από την άλλη, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι στο κουβάρι των ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και σχεδιασμών δεν μπλέκονται και άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και αστικές τάξεις (όπως είναι η Τουρκία, Αραβικά κράτη, κλπ).

Οι όποιες πρόσκαιρες συνεργασίες τους και οι εναλλαγές των λυκοσυμμαχιών τους δεν εκφράζουν τίποτα παραπάνω από την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των δικών τους μεγάλων επιχειρηματιών.

Μεγάλες είναι οι ευθύνες των ως τώρα κυβερνήσεων της χώρας μας και ακόμα μεγαλύτερη της σημερινής, που με το προσωπίο της «Αριστεράς», επέτρεψαν σε Ευρωπαίους και Αμερικάνους ιμπεριαλιστές να μετατρέψουν την χώρα μας σε μια απέραντη βάση για τους δικούς τους ληστρικούς και εκμεταλλευτικούς σκοπούς.

Οι σημερινές συνθήκες δημιουργούν νέες ευθύνες στους αγωνιστές του Φιλειρηνικού Αντιιμπεριαλιστικού Κινήματος, βάζοντας νέους στόχους και υποχρεώσεις.

- Χρειάζεται να πλατύνουμε το κίνημα της Ειρήνης με ακόμη περισσότερο κόσμο, κυρίως από τον χώρο της νεολαίας, των εργαζομένων των νέων μονάδων και πατεράδων που δεν θέλουν να δουν τα παιδιά τους να θυσιάζονται για τα κέρδη κάποιων καπιταλιστών.
- Πρέπει να εξηγήσουμε πλατιά στον απλό κόσμο πως η παρουσία των ΝΑΤΟικών και άλλων στρατευμάτων που βρίσκονται στην περιοχή μας, όχι μόνο δεν εξασφαλίζουν κάποια σταθερότητα και ειρήνη – όπως θέλει να τους παρουσιάσει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τα άλλα κόμματα του αστικού τόξου – αλλά αντίθετα δημιουργεί τεράστιους κινδύνους για την εμπλοκή της χώρας μας σε πολεμικές ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις.
- Πρέπει να εξηγήσουμε στους νέους ότι η ανάπτυξη που υπόσχονται είτε με την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας μας, είτε με την διέλευση των αγωγών φυσικού αερίου, είτε με οποιαδήποτε άλλη καπιταλιστική επένδυση, δεν είναι δική τους ανάπτυξη αλλά ανάπτυξη των μεγάλων επιχειρηματιών, που θα οδηγήσει σε αυτούς ακόμη περισσότερα κέρδη, ενώ θα βυθίσει τον λαό στην φτώχεια και την εξαθλίωση.
- Είναι επιτακτικό σήμερα – περισσότερο από κάθε άλλη εποχή – να πείσουμε κάθε λαϊκό άνθρωπο πως αν θέλει ειρήνη και προκοπή – γι αυτόν και τα παιδιά του – δεν μπορεί και δεν πρέπει να μένει αδιάφορος στο τι συμβαίνει γύρω του. Δεν αποτελεί λύση να αδειάζει τα ράφια των Σούπερ-Μάρκετ κάθε φορά που θα τον φοβίζουν.

Σήμερα δεν υπάρχει άλλος δρόμος από τον τίμιο και καθαρό αγώνα του λαού, να απαγκιστρωθεί από την εξουσία του κεφαλαίου. Να βάλει φρένο σε αυτούς που του κλέβουν την ίδια του τη ζωή, είτε με τους πολέμους τους είτε με την βάρβαρη και εκμεταλλευτική τους ειρήνη

Γι αυτές τις νέες μας ευθύνες, παράδειγμα έχουμε και έμπνευση την μακρόχρονη δράση δεκάδων συναγωνιστών μας που κάτω από πολύ πιο δύσκολες συνθήκες έδωσαν έναν τεράστιο αγώνα, που στοίχισε σε αρκετούς από αυτούς ακόμη και την ίδια τους την ζωή. Η δράση αυτών των συναγωνιστών περνάει σαν μια κόκκινη κλωστή, μέσα από την σχεδόν 63χρονη ζωή και δράση της ΕΕΔΥΕ.

Παίρνοντας δύναμη και θάρρος από τους δικούς τους αγώνες και δίνοντας υπόσχεση να τους συνεχίσουμε και να τους εντείνουμε, θέλουμε σήμερα να τιμήσουμε τέσσερεις από αυτούς.